

Öğretmenim Ruşen Keleş¹

Erol Köktürk

İdealKent Dergisi, "Ruşen Keleş Hocamızın 90. yaş gününe armağan olarak hazırladığı 37. sayısı" için benden de bir yazı istedi. Bunun için mutlu olduğumu, kıvandığımı ve dergi yöneticilerine içtenlikle teşekkür ettiğimi özellikle belirtiyim.

Ama ben 90 yaşı Prof. Dr. Ruşen KELEŞ öğretmene bir türlü giydiremiyorum. Çok bol geliyor. Bu nedenle 90. Doğum Günü nedeniyle istenen bu yazıyı, aslında burada bitirmem gerekiyor...

Ama dergi yetkililerinin istemini yerine getirmek için katkılarımı sürdürüyüm yine de...

2003–2006 yıllarında yayınlanan Hayat Bilgisi dizisinde Afet Öğretmen karakterini canlandıran değerli sanatçı Perran KUTMAN'ın akıllara yerleşen en önemli repliklerinden biri, "Hoca Camide! Ben Öğretmenim!" repliydi. Dizinin bu bölümünü izleyen, yaşı benim yaşına yakın, kendisini sevgiyle ve özlemle andığım bir öğrencim beni arayıp, "Hoca Camide! Bundan sonra sana 'Öğretmenim' diyeceğim!" demişti ve bu beni çok etkilemişti. Çok da hoşuma gitmişti. Bu olaydan kısa bir süre sonra Prof. Dr. Ruşen KELEŞ'e bir ileti göndermem gerekti. Ben de iletiye, "Değerli Öğretmenim" diye başladım. O zamandır bu zamandır, ağızımızdan kacırmadıysak, birbirimize "Öğretmenim" diye söz yöneltmeye başladık.

"Öğretmenliğin" çağrıştırdığı anlamın tam karşılığı Ruşen KELEŞ Öğretmenimizde vardı. Benim için, "Öğretmenlik= Ruşen KELEŞ" di. O bir öğretmen! Hem de çok iyi bir öğretmen... Kendisinden 42 yıldır öğreniyorum. Üniversitede asistanlığa başladığım 1980 yılında, Prof. Fehmi YAVUZ ve Prof. Dr. Cevat GERAY ile birlikte yazdıkları "Şehircilik (Sorunlar-Uygulama-Politika)" kitabı yayınlanalı 2 yıl olmuştu. O kitabı elinize aldığınızda ağırlığını duyumsuyordunuz. Ve bu kitabı yazmış olanlara hayranlığınızı... Doktora çalışmalarım sırasında çok sık başvurduğum bu başucu kitabının yazarlarıyla tanışmak ve doktora çalışmam konu-

---

¹ Prof. Dr., Harita Mühendisi

sunda önerilerini almak için 1984 yılında Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Şehircilik Enstitüsü'ne girdiğim zaman, ciğerlerime çektiğim hava akıl hücrelerimi tetikledi. Oradan da beslenen ivmeyle bugünlere kadar geldim.

Bu vesileyle Prof. Fehmi YAVUZ ve Prof. Dr. Cevat GERAY öğretmenleri saygıyla anıyor, bana öğrettikleri için onlara gönül borcumu sunuyorum.

38 yıl önceki tanışmadan sonraki süreçlerde sayısız kereler birlikte olduk değerli öğretmenimizle. Aynı panellerde konuştuk. Aynı toplantıların katılımcısı olduk. Birlikte çalıştığımız ortamlar oldu. Kendisinin konuşmacı olduğu ortamları paylaştık. Kendisini dinlemeyi hep özledim ve yeni konuşmalarını bekledim. Kendisi hep benim izleme alanımda oldu ve kaldı.

Bu tür etkinliklerde oturarak konuşmayı sevmeyen birisi Ruşen Keleş Öğretmen. Kürsüde ve ayakta konuşur. Dimdik ayakta. Dimdik. Kendisini tanıdığım dan bu yana aynı diklikte. Ve tane tane konuşur... Konuşmasında anlaşılmayan, dil sürçmesi olan, belirsiz bir alan yoktur. Nettir. Sadedir. Anlaşılırdır. Ve kendisine verilen süreyi bir dakika bile geçirmez. Çünkü hazırlanmıştır. Olasılıkla evinde prova da yapmıştır. Yoksa bu düzen ve disiplin nasıl sağlanabilir?

Ben kendimi Ruşen KELEŞ Öğretmene yakın duyumsayabilen birisiyim. Bunun için kendimi şanslı sayıyorum. Bu duyumsama tek yanlı değil. Aslına bakılırsa bu duyumsamayı sağlayan Öğretmenimizin kendisi. O, davranışlarıyla, bakışlarıyla, içtenliğiyle, doğallığıyla bunun altyapısını kuruyor.

Beni en çok etkileyen özelliklerinden birisi, alçakgönüllülüğü... Negatif anlamda şöyle düşünülür: *"Yalnızca ülkemizin değil, dünyanın kentbilim ve çevre konularında en saygın isimlerinden birisi olan bir insana erişmenin kolay olmaması gerekir..."* Oysa bu değerli Öğretmenimiz bir telefon uzaklığındadır. Gönderdiğiniz ileti üzerine günlerce beklemeyeceğiniz bir zaman dilimindedir. O an uygun değilse, en kısa sürede geri dönme nezaketindedir.

Sayın Adnan BİNYAZAR, 06.08.2022 günlü Cumhuriyet Gazetesi'nde, *"Ruşen Keleş'in Aşkı..."* başlıklı bir yazı yazmıştı. Bu yazıyı okuyunca, değerli Öğretmenimize, *"Bu yazıyı okuduktan sonra dedim ki kendi kendime, biraz bencilce de olsa, "Ne mutlu bana ki, Ruşen Öğretmeni tanıma ve onun öğrencisi olma şansım oldu..."* Saygıyla ve sevgiyle..." diye bir ileti gönderdim. Öğretmenimizin geri dönüşü şöyleydi: *"Çok değerli kardeşim Erol Bey, Adnan Bey abartılı bir dil kullanmış gibi geldi bana. Kendimi tanımakta zorlandım. Nazik ilginiz için çok teşekkür ediyor, gözlerinizden özlemle öpüyorum."*

Alçakgönüllülük...

Ben Öğretmenimizi içtenlikle seviyorum.

Ben Öğretmenimize diğer birçok nedenin yanı sıra özellikle dil alanındaki çabalarından dolayı hayranlık duyuyorum... Türkçemizin anlatım sınırlarını geliş-

tirme konusundaki çabalarından dolayı... Yazma ve konuşma dilindeki duruluktan dolayı... Öz Türkçe konusundaki yayınlarından dolayı... Dil konusunda duyarlı olunması konusunda hepimize örnek olduğu için...

Hayran olduğum bir diğer özelliği de, enerjisi... Hani bir kurum kendisinden bir konferans istese, takvimi uygunsa "Hayır" demeyen, nerede olursa olsun koşturan bir kişidir, değerli Öğretmenimiz. Bu enerjiyi nasıl üretiyor? Onun yirmi dört saat batmayan bir güneşi olsa gerek... Bu nedenle kendisine 90 yaşı giydiremiyorum. O da giymesin zaten...

Bu yazıyı fazla uzatmamam gerekiyor. Dergi yetkilileri, yazının oylumuna kısıtlama getirmişler.

Ama ben şunu söylemeden edemeyeceğim: Bugün de kentbilim, çevre, kentsel dönüşüm ve diğer konularda başım sıkışsa, önümü aydınlatan bir "Deniz Feneri"dir benim sevgili ve bilge Ruşen KELEŞ Öğretmenim.

Kendisine sağlıklı, mutlu yaşlar diliyorum. İlk konferansında, o dimdik sunuş yaparken dinlemeyi dört gözle bekliyorum. Özlemler...